

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ НАДАВАЧІВ ТРАНСПОРТНИХ ПОСЛУГ І ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ НА ПРИКЛАДІ М. ТЕРНОПІЛЬ

Транспорт без перебільшень посідає одне з головних місць у нашому житті. Ним ми користуємося майже кожного дня, не залежно від того, якою є сфера нашої діяльності. Будь-хто: школяр чи студент, звичайний робітник, службовець чи пенсіонер – кожен користується громадським транспортом, а це означає, що попит на транспорт є, і він досить великий. А там, де є попит у ринковій економіці, неодмінно з'являється пропозиція. Тобто, пропозиція транспорту також стає високою. Саме, стабільна та якісна робота усіх видів транспорту є невід'ємною умовою нормального функціонування економіки міста, області та країни в цілому. І проблеми, які виникають у цій сфері залишають відбиток не лише у транспортній галузі, а впливають і на економіку держави [1].

Загалом за останні роки становище в транспортно-дорожньому комплексі країни значно погіршилося. Внаслідок спаду обсягів перевезень різко скоротилися прибутки транспортних підприємств, хронічною стала криза платежів, граничного рівня досягла спрацьованість основних виробничих фондів, що призводить до зростання потреб у реконструкції, ремонті та технологічному обслуговуванні. Незадовільно вирішуються питання технічних інновацій і технологічної модернізації, не забезпечуються мінімальні соціальні умови працівників галузі, не повною мірою використовуються потенціальні можливості транспортно-дорожнього комплексу з розвитку експорту транспортних послуг [2].

На сьогодні елементи системи міського пасажирського транспорту м. Тернополя функціонують не узгоджено як між собою та іншими підгалузями міського господарства, так і стосовно споживача – населення міста. Електричний транспорт поступово витісняється з вулиць міста автомобільним. Тролейбусним та автобусним транспортом користуються переважно пільгові категорії населення. Значна частина пасажирів віддає перевагу маршрутним таксі через скорочення часу на проїзд.

Аналіз даних за останні роки показав, що в функціонуванні традиційного комунального транспорту існує ряд проблем: нераціональний розподіл видів транспорту; незадовільний стан дорожнього покриття; відсутність єдиного координаційного центру; відсутність деталізованої схеми руху транспорту на маршруті з зазначенням розкладу руху; надмірне завантаження в години пік та нерегулярність у вечірні години; зношеність троллейбусного парку; низька культура обслуговування пасажирів; високий рівень викидів шкідливих речовин в атмосферу [3].

Для визначення ставлення пасажирів до якості транспортного обслуговування мною було проведено маркетингове дослідження, а саме –

опитування. Аналіз оцінок виявив особливу невдоволеність рівнем комфортності перевезень, неповним інформуванням, швидкістю руху, відсутністю розкладу та недотриманням інтервалу руху.

Для покращення привабливості громадського транспорту у м. Тернополі необхідно: по-перше, оновити тролейбусний парк, що задовольнить потреби споживачів у комфорті та швидкості; по-друге, оптимізувати схему руху, забезпечивши таким чином потребу в зручності та інтенсивності курсування; по-третє, треба створити єдиний координаційний цент руху, визначити розклад руху транспорту, забезпечивши задовільний режим руху у вечірні години та доступ до нього споживачів.

Враховуючи досвід провідних країн світу, які вже давно пройшли цю кризову стадію і знаходяться на шляху перспективного розвитку, кожен із нас в своєму місті не залежно від територіальних масштабів не повинен залишатися осторонь існуючих проблем. Оскільки, перспективність, прогресивність, надійність будь-якої системи залежить від населення, а в єдності ми сприяємо та підвищуємо рівень можливостей нашої країни конкурувати і вийти на міжнародний рівень.

Підсумовуючи все вище сказане, можна зазначити, що існуючий статус і система управління в галузі громадського транспорту, її збитковість, невизначеність джерел фінансування оновлення рухомого складу і розвитку транспортної мережі — головні причини кризового становища міського транспорту. Для подолання кризової ситуації потрібне втручання, насамперед, місцевої влади для створення умов для покращення ефективності транспортних перевезень. Стратегія розвитку міського пасажирського транспорту повинна бути спрямована на досягнення високої економічної, соціальної ефективності роботи вітчизняних транспортних підприємств та забезпечення екологічної безпеки міст.

Список використаної літератури:

1. Гнедіна К.В. Громадський транспорт в містах України: проблеми якості транспортних послуг / К.В.Гнедіна [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.confcontact.com/2009kach/gnedina.php>
2. Комплексний аналіз транспортної мережі міста: системно-аналітичний підхід : монографія / [Ільчук В.П., Панченко О.І., Шишкіна О.В., Тарасенко А.В. та ін.]; за наук. ред. В. П. Ільчука. – Чернігів : ЦНТІ, 2014. – 870 с.
3. Правила надання населенню послуг з перевезень міським електричним транспортом// Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 23 грудня 2004 року № 1735.